

Vzpomínka

Daniel Nosek

Monika za sebou zavřela vchodové dveře a hned zamkla. Dobře věděla, že po osmé večer už nájemníci ven nechodí. Tento týden se vracela domů jako poslední, neboť v práci přecházeli na ISO9000 a šéf vyžadoval od všech svých podřízených přítomnost. Nebylo se čemu divit. Zkontrolovat téměř dva a dvacet tisíc dokumentů, zda tomuto certifikátu vyhovují, zabere spoustu času. A ke všemu, ty co nevyhovovaly, se musely předělat.

Letmo se podívala do poštovní schránky.

Obálka!

Když odemkla schránku, vzpomněla si na události z předešlého týdne.

Opřela se zády ke zdi, neschopná pokračovat.

Slzy zdržovala na krajíčku. Minulý čtvrtek si vyšla s kamarádkou Janou na nákupy. Zavítaly i do nově otevřeného nákupního centra. Když se nabažily nákupů, usadily se v příjemně vypadající kavárně a objednaly si kávu Latte s tvarohovým dezertem.

O několik minut později tam dorazil i její bývalý přítel.

Seděla jak opářená a pozorovala, kdo se před ní zjevil. Petr byl v doprovodu známé modelky.

Nemohla tomu uvěřit. Její ostýchavý Petr sbalil modelku!

Pokusila se před kamarádkou tvářit jako že nic. Ta si bohužel páru všimla.

„Hele, zírej!“ upozornila. „To je ...“

„Klára,“ odpověděla za ní Monika a hned navrhla, aby odešly, „nechceš jít jinam. Ta tady bude dělat nánu. Obsluha si nás ani nevšimne a...“

„Blázníš?“ divila se Jana a hlasitě zvolala, „ahoj Kláro, dáš nám autogram?“

Klára se spolu s přítelem otočili a zavítali k jejich stolu.

To Monika nevydržela a s brekem utekla domů. Celý večer pak probřečela a jen stěží se s tím následující dny srovnávala.

Teď stála ve vstupní chodbě a nebyla schopna racionálně přemýšlet. Nejdříve jí napadlo, že to bude asi z banky. Ale od ní pošta přichází hned na začátku měsíce a ne na konci. Snad z nějakého úřadu. Od policie? Možná. Ale nebyla si vědoma nějakého prohřešku.

To musí být jediné od Petra, rozhodla po zdravé úvaze. Zřejmě si uvědomil svoji chybu, kterou udělal před rokem., když se s ní rozešel. Bez udání důvodu si sbalil své věci a než přišla od své matky, byl z bytu vystěhovaný. Telefon jí nezvedal a mezi kamarády se nechal zapírat. Nechápala to, ale nemohla s tím nic dělat.

„Co je mi po něm. Odešel sám, tak proč se mám kvůli němu trápit?“ Uklidňovala se tehdy, ale moc to nepomáhalo. Po čase se s svým osudem smířila, ale ne bez následků. Na kluky zanevřela. Nezajímali jí, natož Petr, kterého od té doby neviděla..

Náhle to Monice začalo vše zapadat do sebe. Náhodné setkání v kavárně a teď to psaní. Začala věřit na osud. Zaplavil jí pocit štěstí. Psaní přitiskla na prsa. Určitě píše, že všeho lituje a chce se vrátit.

Z myšlenek jí vyrušilo zarachocení klíče v zámku. Nějaký opoždění nájemník se vracel domů. Aby zachovala štěstím naplněnou atmosféru, rychle doběhla k výtahu a vyjela do pátého patra, kde bydlela. Odemkla a aniž by to vědomě zaznamenala, vplula do bytu.

Dveře za ní zaklaply.

Ještě nevyzutá, roztrhla dychtivě obálku, vyňala psaní a četla.

Už z hlavičky jí ale bylo jasné, že se jedná o pozvánku k jejímu gynekologovi. Za týden se měla dostavit na pravidelnou půlroční prohlídku.

Zklamáná, že to není od jejího Petra, dopis odhodila na polici.

Odešla do kuchyně.

„Proč bych měla jít na gyndu? Otěhotnět nemohu, neboť kluka nemám. A ani o něj nestojím!“ ptala se sama sebe při přípravě silné kávy.

„Navíc, je mi bez antikoncepce líp. Nezvracím - Nepotím se - Tělo mi to neničí...“ Pokračovala v úvahách.

Ze skříně vytáhla flašku fernetu a napila se. Když se v ní rozlilo teplo způsobené alkoholem, slila vodu do předem připraveného oblíbeného hrnečku na tácku, doplnila několika suchary z krabice a odešla do obývacího pokoje.

Zapnula televizi a nestačila se divit. Právě běžela telenovela Ordinance v Růžové zahradě.

„No skvělé! Nejdřív ten dopis a teď tohle!“

Šáhla po dálkovém ovladači a televizi vypnula.

Tupě zírala z okna.

Občas ukousla suchar a zapila horkou kávou, aby se tvrdý pokrm tekutinou rozmočil.

Pak se jí dopis rozležel v hlavě.

„No asi bude lepší, když tam zajdu. Prevence mi nemůže uškodit. Aspoň si pokecám s pacientkami v čekárně...“

V nemocnici si Monika odskočila na WC. Vyhrnula si sukni a svlékla kalhotky, aby nezdržovala v ordinaci.

Při pohledu na toaletu mávla rukou.

Nikdy před tím nechodila čůrat, i když měla nutkání. Raději si to nechávala na potom, až bude mít tu nepříjemnou chvíli za sebou a vrátila se do čekárny.

Před ní byla na řadě ještě paní v letech.

„Co ta tady chce?“ pomyslela si, „Ta už má dávno po zenitu.“

Na tváři se jí vyloudil úsměv. Pak si ale uvědomila, že to bude jistě nějaká závažná choroba a raději myslela na to, až bude doma a uvaří si pořádný hrnek kávy, zapne muziku, krásně se uvelebí do ušáku a bude po zbytek dne relaxovat. Stále jí ještě leželo v žaludku setkání s jejím bývalým a nemohla se toho nepříjemného pocitu zbavit.

„Slečna Kramářová!“ zaznělo čekárnou.

Monika odložila kabát na věšák a vtrhla do ordinace.

„Odložte si!“ procedil mezi zuby doktor, aniž by zvedl hlavu od složky s jejím chorobopisem.

Vyhrnula si sukni až nad boky. Za pomoci sestry se posadila pozadu do křesla a roztažené nohy položila na kozu.

Doktor se k ní otočil a navlékl si rukavice. Monika ho ještě nikdy předtím neviděla. Posledně tu byl takový starý páprda, ale tenhle se jí docela zamlouval.

Uchopil připravené zrcátko ze stolku po pravé straně a namočil jej do speciálního roztoku.

„Podle posledního zápisu jste tu dlouho nebyla, vidíte?“

Monika nedopověděla. Její oči sledovali hrozivě vypadající nástroj.

Když se doktor pohnul, lekla se.

Instinktivně sevřela nohy.

I když jí koza nedovolovala větší pohyb, vyšetřující lékař to zaznamenal.

„Uvolněte se! Bude to jen okamžik.“ snažil se odlehčit situaci.

Přisunul se blíže k pacientce, jednu ruku opřel o její podbříšek a s přístrojem – držíc v druhé ruce - se chystal vniknout do pochvy.

Monika vykřikla.

„Néé!“

Rukama se zapřela do křesla. Snažila se povytáhnout výše.

„Nic to není. Uvolněte se!“

Doktor si pacientky nevšímal a soustředil se jen na svoji práci. Prvotní strach pacientek znal. Stejně jako fakt, že to hned pomine.

Přístroj přiložil k rodidlům a lehce zatlačil. Zrcátko však do pochvy nevníklo. Monika byla příliš sevřená.

Volnou rukou se pokusil roztáhnout velké pysky, ale poševní vchod byl stále stažený a tak to po chvílce snažení vzdal.

„Zřejmě jste byla delší dobu bez chlapce, že? Vaše obavy jsou na místě. Uděláme to jinak.“

Odložil přístroj na stolec.

„Nejdříve krátkou masáží rozšíříme poševní vchod a uvidíte, že pak bude vše v pořádku. Sestřičko! Nechte nás tady chvílku o samotě.“

„Jak si přejete doktore. Kdybyste potřeboval pomoci, budu vedle.“

Vzala šálek kávy ze stolu a odešla do zadní místnosti.

Doktor se otočil zpět k pacientce. Přiložil levou ruku na podbříšek, sjel níž do rozkroku a pomocí palce a ukazováčku roztáhl pysky spolu s malými, tak aby viděl dobře na poševní vchod. Tento úkon odkryl Moniky poštvěáček., který se tak vysvobodil ze sevření malých pysků.

Ukazováčkem pravé ruky začal masírovat jamku.

„Rozvalte se na křesle! Uvolněte se! Jako doma,“ radil, „žádný hrozivý přístroj do Vás nestrkám. Nemáte se čeho bát.“

Přitom sledoval nejen vchod, jak reaguje na dotyky mužské ruky, ale též i mimiku na Monči tvářích.

Z nich vyčetl, že je pacientka stále nesvá. Instinktivně pusou naslinil prst, na kterém měl navlečenou gumovou rukavici a dále pokračoval v masáži. V jiných případech by použil zvlhčovací roztok, ale vnitřně cítil, že se takto dívka lépe uvolní a získá si jeho důvěru.

Nemýlil se.

Pacientka zpočátku k této exotické metodě přistupovala s odstupem, ale po chvílce důvěra v doktora rostla. Měla pocit, že ví, co dělá a uklidňovalo jí to. Povolila nohy, zaklonila hlavu dozadu a zavřela oči. V myšlenkách vnímala ve svém rozkroku pocity, jenž si tak dlouho upírala. Po chvílce se přistihla, jak pomáhá doktorovi zvedáním svého zadečku.

To už ucítila lékařovo ruku, jak pozvolna jezdí z jamky nahoru k poštvěáčku, kde se na malý okamžik zastaví a zlehka na něj zatlačí. Pak, jakoby doktor věděl, co jí dělá dobře, opět prst sjížděl do pochvy, která už povolila své sevření a začala se přizpůsobovat při vniknutí.

Vyšetřující lékař ucítil zvlhčení, jenž o sobě dávalo vědět už i hlasitým mlaskáním. Ale nechtěl nic urychlit. Dovnitř vnikal jen kousek, aby si tu slast mohla pacientka déle vychutnat.

Monika hlasitě vzdychala. Její ruce pevně svíraly ze stran křeslo.

Náhle ucítila teplo ve svém rozkroku.

Otevřela oči, aby se podívala, co se děje.

Nemohla tomu uvěřit. Doktor přiblížil ústa až k její jamce a pomalými výdechy zahříval její svatyni. Přitom měl zavřené oči.

Věděla, že už není návratu. Pocity jí stáhly až na samé dno sebeovládání. Nedokázala to zastavit. Sledovala doktora, jak k příjemně teplému dechu přidává i svůj jazyk.

Nyní už před ní klečel, jednou rukou v pravidelném rytmu vnikal do pochvy, zatímco druhou roztahoval malé pysky, aby mohl lépe jazykem třít poštěváček.

Občas povytáhl prst až k samému ústí pochvy a jen nepatrně zasouval.

Monika se snažila se svým tělem dostat k němu blíže, aby jeho prst opět zmizel v jamce. Ale on věděl, že ho chce cítit v sobě a záměrně jí tu rozkoš oddaloval. Pochva se stahovala tak rázně, že se tekutiny valily ven za doprovodu zvuků, připomínajících prdění.

Pak do ní několika tempy vnikl zcela. Prohnutým prstem přejížděl přes bod G.

Při dopadu do křesla se ozývaly rytmické rány. Monika nekontrolovaně přizvedávala svůj zadeček a prožívala svůj vrchol. Doktor sotva udržel v místech poštěváčku svá ústa.

Na prstu cítil prudké stahy poševních stěn, po nichž se valily proudy teplé tekutiny.

Když bylo po všem, lékař do vlhkého otvoru za doprovodu mlasknutí zasunul zrcátko, zkontroloval pacientku a otřel jí přirození. Záměrně několikrát přešel hadříkem po poštěváčku. Monika na to zareagovala pohybem své pánve a hlasitým zavzdycháním.

Na závěr jí políbil přímo na otvor.

Pak jí pomohl slézt z křesla. Nebyla schopna nic říct. Spokojenost se jí rozlévala po celém obličeji.

Po dlouhé době byla opět šťastná.

„Sestři!“ Zaznělo ordinací, když si pacientka skasávala sukni.

„Ano, pane doktore!“ sestřička vstoupila do ordinace. V ruce držela šálek nedopité kávy.

„Objednejte, prosím, pacientku na příští týden.“

Usrkla ze šálku a šla udělat, oč jí nadřizovaný požádal.

„Na příští týden,“ zopakovala si polohlasně pro sebe. Otočila se na doktora s úsměvem na rtech.

„Těžký případ, že pane doktore? Raději objednáme pacientku hned na středu.“

Mrkla na něho.

„Ano, sestři. Velice komplikovaný případ, který vyžaduje důkladné sledování. A co nejčastěji...“

„Nashledanou pane doktore,“ přerušil ho něžný hlásek ode dveří.

Doktor i sestřička se otočili za hlasem.

Monika zmáčknula kliku, pootevřela dveře a otočená k doktorovi, se usmála. Sevřela rudě namalované rty a vyslala za ním pusou.

Pak otevřela dveře dokořán a z ordinace odešla.

„Nashledanou Moničko. Tak ve středu...“ volal za ní doktor a v myšlenkách se mu rýsovaly polohy, které spolu budou dělat na příštím vyšetření.